

ÜKS

Suurt purpurset V-d vaadates hakkas Kitt Hartleyl kõhus keerama. Särav aprillipäev oli juba õhtusse jõudmas ja üha tihenevas hämaruses paistis salapärane märk veelgi pahaendelisem. Naine tajus kontides nüüdseks tuttavlikku pelgu ja ta sisemus tõmbus tugevamini krampi. Hoolimata sellest, et tal oli selja taga päris mitme mõrva uurimine, ei olnud ta sellega ikka veel harjunud. Võib-olla ei harjugi kunagi. Ja kui mõtlema hakata, siis oli see ehk heagi.

Sümbol oli joonistatud Yorki linnakeskusest viie miili kaugusel omapärasel Orpingtoni külakeses aadressil Foss Side Avenue nr 33 asuva maja välisuksele. Mainitud uks – ja kogu maja – kuulus Kitti sõbrannale Ruby Barnettile. Sõna „sõbranna“ polnud ehk päris täpne, kirjeldamaks inimest, kes pidevalt ja järjekindlalt teda töö juures üles otsis, et talle palumata oma viimaseid „selgelnägemisi“ edasi anda. Sellegipoolest oli Kitt vanasse naisesse omajagu kiindunud. Ei saanud salata, et viimaste aastatega oli lähedus märkimisväärselt süvenenud, hoolimata sellest, et Kittil polnud Ruby *new age*'i jamaga midagi peale hakata.

Kitti kiindumus oma mõnevõrra ekstsentrilisse sõbrannasse muutis märgi uksele veelgi rahutuks tegevamaks. See oli niinimetatud Vampiirmõrtsuka nimekaart, tegu oli sarimõrvariga, kes viimase kolme kuu jooksul oli niiviisi rünnanud juba kolm korda: Middlesbrough's, Scarborough's ja Maltonis. Hüüdnime oli tapja saanud selle järgi, et kõigil ohvritel oli kaelal kaks punast

täppi. Lisaks leiti kuriteopaigalt purgid ohvri verega ja nüüd paistis nii, et tapja oli sihikule võtnud vana hea Ruby.

„Ütlesin ju,“ märkis Ruby, vaadates pealt, kuidas peainspektor Malcolm Halloran ja uurija Charlotte Banks juhendasid meeskonda selles osas, millele nii majast kui ka selle ümbrusest tõendeid otsides keskenduda.

Kitt kortsutas kulmu ja heitis Rubyle kõõrdpilgu, püüdes tema viimase juuksevärviga kuidagi ära harjuda: see oli nimelt neonroheline. „Mis mõttes ütlesid ju?“

„Ütlesin juba mitu nädalat tagasi, et see juhtub.“

„Ei öelnud.“

„Ära ole tobe,“ vastas Ruby. „Ütlesin jah. Tumedad asjad on teoksil.“

Kitt summutas ohke. „Ma ei taha sind sellel raskel ajal solvata, kulla Ruby, aga see pole just kuigi täpne. Kui ma saaksin naela iga kord, kui sul on „tumedad asjad teoksil“, võiksin kõigi Suurbritannia rahvaraamatukogude rahastusprobleemid ära lahendada.“

„Aga ikkagi ei saa sa seda eitada,“ tähendas Kitti abi Grace Edwards, kes oli seni olnud hõivatud Ruby maja uksele maalitud sümboli pildistamisega. Kuna politsei juba täie hooga oma tööd tegi, oli suumitav objektiiv ainus, mille abil sellele lähedale pääses. „Tal on õigus. Tumedad asjad on teoksil.“

„Oh taevas halasta,“ vangutas Kitt pead. Ruby ja Grace'iga ükshaavalgi hakkama saamine oli paras ettevõtmine. Mõlema mõnevõrra desorganiseeriva mõjuga üheaegselt toime tulla oli peaaegu võimatu.

„Aaaaaah!“ Majast kostis madalahäälnelne karjatus.

Kitt, Grace ja Ruby võpatasid ning pöördusid ühekorraga hääle suunas. Halloran, Banks ja veel mitu politseinikku sööstsid Ruby majakesse.

Kitt valmistus hinge kinni pidades halvimaks, kuni Halloran viimaks väljus, kannul näost kaame uurija Redmond. Viimase

välimuse järgi otsustades eeldas Kitt, et kõrvulukustav röögatus pärines tema suust – mis oli mõnevõrra üllatav. Uurija Miles Redmond polnud just taktitunde poolest tuntud ja oli enamjaolt ainus, kes oma naljade peale naeris, aga niipalju kui Kitt temaga kokku oli puutunud, ei olnud ta meest kunagi näinud endast väljas või hirmunud. Esmakordselt politsei saabumise hetkest tuli Halloran kolmiku juurde.

Mali ilmest järeldas Kitt, et mis iganes majas just juhtunud oli, ei olnud see Redmondi reaktsioonist hoolimata kuigi tõsine. Kui neist Halloraniga paar sai, oli Kittil kulunud hea hulk aega, et mehe ilmeid lugema õppida. Kuid pärast peaaegu kaht koos veedetud aastat uskus ta selle käppa saanud olevat. See polnud Hallorani kõige karmim kulm-kortsus-ilme, mis tähendas, et Kitt võis endale kõike lubada. Aasimiseks polnud ehk parim aeg, kuid mehel oli sarimõrvaritega oma keeruline minevik, nii et igasugune meeleolu tõstmise võimalus oleks teretulnud, järeldas Kitt. Pealegi oli tal vaja *midagigi*, mis aitaks ta mõtted eemale sellest, mida märk uksele sõbranna jaoks tähendada võis. „Leidsite midagi ebatavalist?“ küsis ta kerge naeratusega.

„Iga kuradima nurga tagant,“ kostis Mal käsi rinnale sõlmates ja pilku Rubyle kinnitades. „Eeldatavasti on teile teada, preili Barnett, et teie vaba tuba on kodus kõiksugu putukatele?“

„Oo jaa,“ kostis Ruby, „need on mu lemmikloomad. Kas sellest see lärm oligi või? Mõne liblika pärast?“

„Ja sajalgsete, raagritsikate ja kakandite ja nii palju kui me nägime, ka mõne tarakani pärast. Kui nad lemmikud on, siis miks nad puuris pole?“

„Ma ei saa neid sinna panna. See on ebainimlik. Nad on elusolendid.“

Kitt surus huuled kokku, et mitte naerma turtsatada. Halloran, Grace ja tegelikult kõik tema sõbrad arvasid, et ta oli tihti Rubyga liiga kannatamatu. Nüüd ise tema mõnevõrra ainulaadse olemuse

sihtmärgiks olles suutsid nad ehk mõista, miks Kitt nii kindlad piirid oli seadnud.

„Ma olen ootamatult tänulik, et meie ei pea maja läbi otsima,“ lausub Grace õlgu väristades. „Ma ei talu sitikaid ja mutukaid.“

„Nagu ma aru saan, ei ole te leidnud midagi, mis tapjat identifitseerida aitaks?“ küsis Kitt märksa tõsisemal toonil. „Või seda, kes märgi uksele joonistas – eeldades, et see pole üks ja sama isik.“

„Sa ju tead, et ma ei saa sellest rääkida,“ kostis Halloran.

„Pole midagi, ega sa ei peagi, ma näen seda su näostki,“ ütles Kitt ja pöördus vana naise poole. „Olen kindel, et Halloran teeb siiski kõik, mida suudab, Ruby, nii et ära muretse.“

„Ega ma ei muretsegi,“ vastas Ruby. „Niipea, kui seda märki uksele nägin, teadsin kohe, mida selle suhtes ette võtta. Mul pole midagi karta.“

„Mul on hea meel, et sa suudad nii rahulikult jääda,“ ütles Halloran. „Aga kardan, et tõsiasja, et sa võid ohus olla, ei saa nii lihtsalt kõrvale lükata. Tollel tüübil on olnud kolme kuuga juba kolm ohvrit.“

„Oh, seda ma tean,“ kostis Ruby. „Aga mul on kõik ettevaatusabinõud tarvitusele võetud.“

„Kas tõesti?“ tähendas Halloran ja ta ilme karmines. Kitt teadis isiklikust kogemusest, et kui Halloran midagi mõrvaritest veel hullemini vihkas, siis seda, kui inimesed sellesse teemasse blaseerunud suhtusid. „Nii lihtsalt, mis? Kõlab nii, et me oleksime pidanud sind juba algusest peale uurimisse kaasama?“

„Mal,“ sõnas Kitt nii leebelt, kui suutis, mõistes samal ajal vägagi hästi, kui suurepäraselt Ruby suutis inimeste kannatust proovile panna. Kuigi esikoht selles ei kuulunud siiski talle. See kuulus Grace'ile ja teisel kohal oli Kitti parim sõbranna Evie. „Kuule nüüd, Ruby ei mõelnud seda kindlasti nii.“

„Ei mõelnud jah,“ ütles Ruby. „Mõtlesin seda, et mul on asja kallal parimad inimesed.“

„Aa,“ sõnas Halloran hääle leebudes. „Noh, aitäh, Ruby, seda ei juhtu tihti, et avalikkus ...“

„Ma ei mõelnud sind,“ vastas Ruby. „Ma mõtlesin Kitti ja Grace'i.“

Kitti põsed löid lõõmama. Ruby oli väga otsekoheste ütlemisega – ja see oli isegi leebelt öeldud. Aga lausa ebaviisakas oli väita pikka aega politseinikuna töötanud inimesele, et Kitti detektiivioskused on paremad kui tema kogemused.

„Ruby ...“ sõnas Kitt hoiatavalt.

„Noh, ma tahtsin öelda, et ma ei rääkinud *ainult* sinust, uurija 'Alloran. Aga sa ju tead, et selle asjaga ei kannata pikalt passida. Vampiirmõrtsukas ründab alati üksteist päeva pärast märgi ilmumist. Mis tähendab, et mu päevad on sõna otseses mõttes loetud. Ma ei saa kõiki mune ühte korvi panna. Ei. Ei. Ei. Palkasin 'Artley ja Edwardsi Detektiivagentuuri lisaks asja uurima, lootes, et ka politsei saab selgust enne, kui minu kord kätte jõuab.“

Halloran pööras karmi pilgu Kittile. „Mina mõtlesin, et Ruby kutsus su kohale, kuna te olete sõbrannad. Sa ei ole seda juhtumit ometi vastu võtnud?“

„Me ei saanud niisugust tööotsa käest lasta,“ pistis Grace vahele, enne kui Kitt jõudis diplomaatilise vastusega lagedale tulla. Nagu näha, polnud abi Hallorani häälest kostvat tõsist nooti märganud. „Sarimõrvar, kes võtab sihikule salateadustega tegelevad inimesed – sellist asja tuleb ette ainult kord elus.“

„Kui te ettevaatlikud ei ole, saab sellest sinu elu viimane uurimine. See tüüp vange ei võta, sa ju tead? Ei, ei, unusta ära,“ ütles Halloran Rubyle. „Ta ei võta seda tööd.“

„Kuidas palun? „Ta“?“ küsis Kitt.

„Ojeee ...“ märkis Grace silmi pärani ajades ja lisas Halloranile läbi võltskõha, kuid siiski nii selgelt, et Kitt sai sõnadest aru: „Võta tagasi, võta tagasi, kuni veel saad.“

Kui Halloran ei teinud katsetki oma märkust korrigeerida, kirtsutas Kitt nina. „Peainspektor Halloran. Üks kiire neljasilmajutt, kui tohib.“

Ta astus sõbrannadest mitu head sammu kaugemale. Tagasi nende poole pöördudes kuulis ta, kuidas Grace Rubyle üleannetult sosistas: „Oo, ta kasutas perekonnanime, nüüd Halloran alles saab.“ Kitt läks turri, kuid tal oli parasjagu tähtsamaid lahendamist vajavaid probleeme kui ninaka abiga tegelemine.

Naine ootas kergitatud kulmel. Ta vaatas ühendust luua püüdes Hallorani sügavsinistesse silmadesse. Tüli Maliga oli praegu viimane asi, mida ta soovis. Üleüldse tülitsevad nad haru-harva, kui välja arvata üks korralik madin selle üle, missugune on parim paksu sibulakastme retsept. Pärast tülitsemist tundis Kitt end alati kuidagi ... teelt eksinu ja tühjana. Päeval, mil sarimõrvar oli tema sõbranna sihikule võtnud, saanuks ta ilma taolise tundeta hakkama. Kui mees vaid vabandaks ja rahuneks, võiksid nad ära leppida ning edasi minna.

„Mul on sama suur õigus vihane olla kui sul, nii et ära vaata mind niimoodi,“ lausus Halloran. „Tegemist on tähtsa juhtumiga. Ülemus ootab meelegeitlikult tulemusi. Mulle pole vaja lisaks midagi, mis tähelepanu hajutab.“

Kitt lõi hetkeks pilgu maha. Ei möödunud ühtki kuud, kui politseiülem Parnaby mingi asja pärast survet peale ei pannud, ning niisugune tööpinge muutis Mali vaid tavapärasest jonnakamaks ja järeleandmatumaks. Nagu näha, polnud vabandust lähitulevikus oodata.

„Mal, ma tõesti arvan, et on ebaõiglane minu panust taoliste uurimiste lahendusse tähelepanu hajutatavaks nimetada,“ märkis ta mehele otsa vaadates ja püüdes tooni leebena hoida, nii nagu Halloran tihti tegi, kui tema kangekaelne oli. „Ja ükskõik mida sa minu tööalastest valikutest ka ei arva, aga minu eest sa ei räägi.“

Selle peale jätkus Halloranil südametunnistust pisut piinlikkust tunda, aga oli selge, et ta ei kavatse seda asja niisama jätta. „Ma ei mõelnud seda nii, nagu see välja kukkus. Sa tead seda ise ka. Aga ma pean hoolitsema selle eest, et kõigil oleks turvaline, kaasa arvatud sinul.“

„Sa ei kavatse tõsimeeli teha nägu, et too reageering oli puhtalt tööalane, ega ju?“ küsis Kitt.

Hallorani suule hiilis kerge naeratus. „Kui ma selle aja jooksul, mis me oleme koos olnud, pole suutnud selgeks teha, et minu huvi sinu heaolu suhtes on enamat kui tööalane, siis on midagi valesti läinud.“

Teiste silmi endal tundes hõõrus Kitt mehe käsivart. „Sa ei saa mind vati sees hoida, Mal.“

„Oo, sellest olen ma vägagi teadlik. Sa oled rohkem kui ühel korral selgeks teinud, et ei vaja mind.“

Kitt pooliti naeratas, pooliti ohkas. Kui palju suhteid oli aegunud soopoliitika nurja ajanud? Vale of Yorki ülikooli raamatukogu naisuuringute osakonna pearaamatukoguhoidjana oli ta veetnud piisavalt palju aega, selgitades, et taoline distsipliin polnud mitte ainult naiste hüvanguks. Kui naistele rohkem esindatust lubataks, siis ehk ei peaks mehed uskuma, et on väärtuslikud vaid siis, kui suudavad ülal pidada ja kaitsta. Enda arvates oli ta Halloranile päris hästi selgeks teinud, et mehe väärtus ta silmis ei sõltunud sellest. Aga ilmselgelt oli siin veel tööd. „Kas sinu tahtmine pole parem kui sinu vajamine? Kas sa ei eelistaks seda, et olen sinuga sellepärast, et tahan seda, mitte sellepärast, et sa täidad ühe vajaduse?“

Kitti küsimus pani Hallorani hetkeks mõtlema, kuid ei takistanud tal protestimisega jätkata. „Kitt, mul pole selleteemaliseks filosoofiliseks debatiks aega. Kes iganes see kahtlusalune ka pole, teab ta muret tekitavalt hästi, mida teeb. Viimne kui üksik-asi on hoolikalt paika pandud. Politseil pole tapja kohta mitte

midagi – kolm laipa ja mitte vähimatki tõendusmaterjali. Ühe korra tegin selle vea, et alahindasin niisugust tapjat, ja see muutis mu elu igaveseks. Ma ei saa riskida. Ma ei saa sind kaotada.“

„Oh Mal, ma tean, et taolised juhtumid on sinu jaoks rasked, aga ma arvasin, et oleme selle kõik juba selja taha jätnud.“

„Olemegi, lemmik. Olemegi. Aga minevik ei kao niisama. Pealegi on meil kohustus õppust võtta ja mitte vigu korrata. Viimane ohver oli politsei kaitse all ja ometi õnnestus tapjal rünnata.“

„Ma tean, sellest lugedes mõtlesin, mismoodi küll. Eks teil tuleb nüüd suur koosolek, nii et sul on võimalik kindlustada, et Rubyga sama ei juhtuks?“

„Jah, nüüd kus ohver on selles piirkonnas sihikule võetud, pääseme eraldatud infole ligi. Mitte et see teiste selle juhtumiga tegelevate jaoskondade jaoks kerge on olnud, kui eelmise ohvri naabrid uksemärgistuse jutuga ajakirjandusse jooksid.“

„Kuule, vigade kordamise suhtes olen sinuga sama meelt,“ lausus Kitt, „aga isegi kui me saaksime tööst ära öelda – mida ma praegu teha ei saa, sest püüan agentuuri pinnal hoida –, ei tohi me teha valikuid hirmule toetudes ega eituses elada. Vastasel korral saaksid selle tapja taolised inimesed meid hirmu abil eemale hoida.“

„Ma hoiaksin pigem ise agentuuri vee peal, kui tahaksin, et sa selle juhtumiga töötad.“

„Oo, ma ei pidanud üldse mitte seda silmas ja sa tead seda ise ka,“ vastas Kitt käsi puusa lüües.

Halloran raputas pead. Ta silmad väljendasid sõnatuid kannatusi. Kitt armastas teda nii väga, et mehe valu tundus lausa tema omana, aga ta ei saanud kompromissile minna. Liiga palju oli kaalul.

„Ma ei saa sind peatada, selles on sul õigus,“ lausus mees viimaks. „Sul on õigus öelda, et see on minust vale, aga ma ei

pea selle pärast rõõmustama. Kui sa selle töö võtad, siis minult ära abi oota.“

„Söör!“ hõikas Banks Ruby maja esitrepilt. Halloran kasutas juhust ja lahkus hüvasti jätmata.

Nii et ta kavatses selle pärast mossitada? Kitt oli tahes-tahtmata sunnitud tunnistama, et niisugune sünge mõtlikkus oli osa mehe sarmikusest. Noh, las mossitab. Ehk veel viie aasta eest oleks Kitt taolise juhtumi riigi määratud ametimeeste hooleks jätnud. Aga enam mitte. Selleks oli ta liiga palju näinud. Ta oli liiga kaugelt tulnud. Praegu tundus õigluse jalule seadmine samapalju tema kui Mali ülesanne.

Tagasi Ruby poole vaadates pani Kitt ehk esimest korda tähele, kui väike vana naine on. Kui pisike ja habras ta välja näeb. Need polnud just sõnad, mida ta tavaliselt Rubyga seostanud oleks, kuid praegu näis sõbranna mingil põhjusel talle niisugusena. Kuigi Kittile ei meeldinud, et Mal temaga töö teemal rääkis, oli mehel siiski õigus: tapja oli suuremast osast teistest omasugustest nutikam. Politsei katse viimast ohvrit kaitsta oli ebaõnnestunud. Kitt tunnistas, et ka temal võib samamoodi minna, ent ta pidi proovima. Oli täiesti kindel, et kui ta seda juhtumit lahendada ei püüa, on vaene Ruby üheteistkümne päeva pärast surnud.

KAKS

Kitt Hartley istus silmi hõõrudes oma laua taga Hartley ja Edwardsi Detektiivagentuuris – see kujutas endast rendiruumi otse Walmgate Bari taga – ning lasi pilgu üle seinu ääristavate raamaturiulite.

Kui nad möödunud aasta lõpus koos Grace'iga siia sisse olid kolinud, oli Mal teda narrinud, et pole kunagi näinud ühtki detektiivagentuuri, mis nii väga raamatukogu meenutaks. Sama nalja oli ta teinud ka naise maja kohta, enne kui lõplikult tema juurde sisse kolis. Kitt oli muidugi väitnud, et raamatud kontoris on oluline materjal kurjategijate profileerimise, uurimistehnikate ja juhtumianalüüsi kohta, kuid tegelikkuses oli suur osa sellest infost kättesaadav ka internetist või taskuhäälina. Kuid pärast kümnet aastat Vale of Yorki ülikooli raamatukogus leidis naine raamatud lihtsalt õdusalt ja lohutavalt mõjuvat. Neisse võis põgeneda, neist võis leida lohtu ja tihti ka väga vajalikke vastuseid. Julgustav mõte, kui sõbranna elu oli ohus.

Kurvastama panevalt ei olnud praegu aega neisse lohutavatesse köidetesse süveneda. Nende uurimistöö oli alanud nagu ikka värskema info korrastamisest ja sealt ajas tagasiminekest, mis seisnes viimaste uudiste väljaprintimises ning nende kõrvaltamis, et mingeid seoseid leida.

„Kas see ongi kõik?“ küsis Kitt, vaadates Grace'i välja prinditud väikest paberikuhja.

„Kõik, mille ma lugupeetud allikatest leida suutsin,“ vastas Grace. „Muret tekitav osa neist käsitleb traagiliste kaotuste asemel pigem nende mõrvade mõju kohalikule turismile. Ma saan aru, et vabalt tegutsev sarimõrvar vaevalt et Yorkshire'i turismindusele hästi mõjub, aga sellegipoolest on see pisut nukker.“

Kitt prunditas huuli. „Ma tean, olen uurimise ajal mitut niisugust artiklit näinud. Pole aimugi, millal see juhtus, et inimesed rohkem raha ja vähem elude päästmise peale mõtlema on hakanud, aga see ei heida meile just meeldivat valgust. Samas pole agentuuri juhtimine mingi lillepidu ja see on vaid kõrvalteenistus. Kõik, kelle elatis selle juhtumi pärast vähenenud on, peavad praegu küll üsna hirmul olema.“

„Eks ole. Kes küll selle reegli välja mõtles, et elamiseks on raha vaja?“ küsis Grace.

Kitt kavatses vastuseks välja pakkuda mõnd kapitalismi ajalugu käsitlevat teost, kuid tundus, et Grace oli osanud seda juba oodata.

„See polnud päris küsimus! Miniloenguks sel teemal, kui ebaõiglane on meie ühiskonna finantsstruktuur, on liiga hilja. Parem logime end Zoomi.“

Kitt vaatas kella. See näitas napilt üle südaöö. Tema ja Grace olid juba peaaegu viis tundi Vampiirmõrtsukat puudutavaid uudiseid traalinud. Neil oli hirmuäratav kuhi materjali läbi töötada ja esmane ülevaatus oli andnud väga vähe seoseid. Nad olid olnud keskendunud info organiseerimisele edaspidise läbivaatuse jaoks, et koostada võimalike motiivide ja kahtluseluste nimekiri. Tavaliselt oleks Kitt pärast kõike seda tööd ja hilist tundi arvesse võttes üle kõige soovinud voodisse pugeda ning Hallorani ümbert kinni võtta. Kuid tal polnud aimugi, missugune vastuvõtt talle kodus osaks võib saada. Varasema vaidluse vältimatu järje edasi lükkamise ettekäandeks sobis väga hästi ka hilisöine Zoomi vestlus kaksikõe Rebeccaga.

Rebecca töötas ühes Northumberlandi haiglas arstina ja oli nõustunud Kittiga öövahetuse pausi ajal rääkima. Erinevalt politseist polnud Kittil oma patoloogi. Õde oli sellele lähim ja Kitt lootis, et Rebecca suudab heita pisut valgust sellele, mis põhjustas kummalised punased märgid ohvrite kaelal. Kui neil õnnestuks relv kindlaks teha, annaks see võib-olla ühenduslüli mõrvari – olgu siis mehe või naise – isiku kindlaks tegemiseks.

Nagu Grace oli õhutanud, logis Kitt Zoomi, siis aga ütles abile: „Sina ei pea seda tegema, kas tead. Arvatavasti polnud sul neljapäeva õhtuks mingeid suuri plaane, aga sa pead veel tagasi Leedsi sõitma. Pole mõtet varaste hommikutundideni siin passida. Ma saan sind Becca räägituga homme kurssi viia.“

„Mul pole selle vastu midagi,“ vastas Grace, kuigi summutas samas haigutuse. „Ma olen küll väsinud, aga isegi kui voodisse läheksin, ei saaks ma tänaste sündmuste järel und. Kui aus olla, kuluks mulle praegu ära midagi, mis mõtted mujale viiks.“

„Nii et Patrick läks kohvikus kohatud tüdrukuga teisele kohtingule?“

„Ära arvasid. Tänaõhtune peaauhind on sinu,“ kostis Grace.

Eelmisel sügisel olid Kitt ja Grace lahendanud Patricku kihlatu Jodie kadumise loo. Selle aja jooksul oli Grace noormehesse üsna ebasoovitavalt kõrvuni ära armunud. Kuigi ta püüdis endast parimat andes teha nägu, et sellest pole midagi, oli ilmselge, et noormehe otsus teise tüdrukuga välja minna pärast kõike seda, mille jooksul Grace tema kõrval oli seisnud, oli viimasele siiski rängalt mõjunud.

„Mina ei võtaks midagi niisugust isiklikult,“ ütles Kitt. „Tõenäoliselt meenutab sinuga koos olemine talle kõike seda, mida ta Jodie pärast läbi pidi tegema.“

„Jah, ma tean,“ vastas Grace. „Mõtlesin sellele. Ega ma ei saa talle süüks panna, et ta tahab minevikumälestused võimalikult kaugele selja taha jätta.“

„Minevikust on mõnikord raske lahti lasta,“ märkis Kitt, mõeldes sellele, kui kangekaelselt Halloran kuriteopaigal oli käitunud. Nende kohtumise ajal oli Kitt töötanud täiskohaga raamatukoguhoidjana. Kuigi lõpuks oli ta meest tolle uuritava juhtumi juures aidanud, polnud tookord veel mingeidki vihjeid sellele, et temast võiks saada elukutseline eradetektiiiv. Nüüd töötas ta raamatukogus vaid reedeti ja laupäeviti ning ülejäänud päevadel ajas oma värsketele agentuurile jalgu alla. Seetõttu oli kahtlemata suurenenud võimalus, et ta võib kokku puutuda inimeste ja olukordadega, mis ehk Halloranile tema rasket minevikku meelde tuletavad. Kas ta oli nende suhte mõtlematusest ohtu seadnud?

Õnneks polnud Kittil mahti sel teemal mingit arvamust kujundama hakata, sest arvutiekraanile ilmus Rebecca nimi, sundides teda taas pakilisematele asjadele keskendumale. Ta võttis õe kõne vastu ning ootas, kuni heli- ja videofunktsioon tööle hakkasid.

„Hei, Becca!“ sõnas ta siis, Grace aga tuli arvutile pisut lähemale.

„Oled sa kindel, et te olete kaksikud?“ küsis ta vaheldumisi Kitti ja ekraani vaadates. „Identsed kaksikud?“

Rebecca itsitas. See juhtus alati, kui nad teineteist sõpradele tutvustasid. Tõenäoliselt ei paistnud ülilühikese beebiroosa poisi-peaga Rebecca, kelle varrukatest piilusid välja tätoveeringud, esmapilgul Kitti sugulasenagi. Kuid need, kes võtsid vaevaks neid lähemalt uurida, leidsid mõlemal olevat ühtmoodi jääsinised silmad. Samasugused tedretähnid nina ümber. Samasuguse järsult teravneva lõuajuone. Õdedevahelised erinevused olid pelgalt pindmised.

„Ei, me pole identsed kaksikud,“ vastas Kitt kuivalt. „Väidan seda inimestele ainult lõbu pärast.“

Grace kibrutas hetke otsaesist, siis aga, märgates Kitti kergitatud kulme, sai pilkele pihta.

„Teil on lihtsalt väga erinev stiil, muud midagi,“ ütles ta.

„Ja sina oled esimene, kes seda märkab,“ tähendas Rebecca.

„Sarkasm on teil küll identne,“ märkis Grace. „Nüüd on sarnasus ikka väga silmatorkav.“

Rebecca naeris Grace'i ninakuse peale, tõenäoliselt selle pärast, et ei pidanud seda päevast päeva kannatama, Kitt aga vangutas abi poole pead.

„Nõndaks,“ sõnas Grace, võttes Kitti vastust märguandena edasi minna. „Aitäh, et sa keset vahetust selle jaoks Zoomi tulid. Me hindame väga seda pilguheitu, mida sa meile võimaldad.“

„Pole midagi,“ vastas Rebecca. „Kahju teie sõbrannast kuulda. Kõike arvesse võttes tunneb ta ennast praegu ilmselt väga haavatavalt. Kas ta politseikaitse saab või midagi?“

„Kui ma viimati Rubyga rääkisin, ütles ta, et Mal oli talle korraldanud turvamaja. Kuigi on vaieldav, kui turvaline see turvamaja Ruby puhul on,“ vastas Kitt.

„Selle järgi otsustades on ta üsna ebatavaline isiksus,“ tähendas Rebecca.

„See on veel vähe öeldud,“ kostis Kitt, mõeldes, kuidas küll uurijatel Redmondil ja Wilkinsonil, kes Rubyt kordamööda valvama pidid, minna võiks. Naine oleks võinud kihla vedada, et neil on suurem heameel kui Rubyl, kui need üksteist päeva mööda saavad. „Aga tema oma kodu on praegu kuriteopaik ja isegi kui ei oleks, olime kõik seda meelt, et sinna jäämine teeks temast istuva pardi.“

„Mul on hea meel, et neil on koht, kus teda hoida, kõlab nii, et mida silmatorkamatum ta on, seda parem,“ lausus Rebecca.

„Silmatorkamatuna püsimine pole just Ruby tugevaim külg, aga politsei teeb uurimise jooksul tema heaks kõik endast oleneva. Kohe alguses oleks abi selgusest, mis laadi relva või meetodit tapja kasutab. Politsei on püüdnud võimalikult palju infot avalikkuse eest varjul hoida, aga kenake osa on ohvrite sõprade ja naabrite kaudu ajakirjandusse imbunud. Seniste ohvrite surma põhjus on olnud lämbumine, aga lisaks on neil kaelal ka kummalised punased märgid. Igalt mõrvapaigalt on leitud purk ohvri verega, mistõttu on politsei üsna kindel, et need märgid pärinevad verevõtmisest.“

„Hea küll, ärme sellel osal pikemalt peatu,“ torkas Grace vahele.

„Jah, hea küll, ma olen sama meelt,“ ütles Kitt. „Lisaks leiti kõigi ohvrite organismist ksülaasiini jälgi. Uurisin selle kohta ja selgus, et tegu on tavaliselt loomadel kasutatava rahustiga.“

„Seda jah,“ sõnas Rebecca. „Kui peaksin arvama, siis pakuksin, et tapja tõenäoliselt uimastab ohvri vere võtmiseks ja hiljem lammatab ta.“

„On sul aimu, mis vahendit ta selleks kasutada võib?“ uuris Kitt.

„Haava lähemalt nägemata on raske midagi järeldada, aga esmane pakkumine oleks mingit laadi nõel. Midagi taolist, nagu kasutatakse doonorivere võtmisel.“

„Nii et see võib siis olla keegi, kel on ligipääs meditsiini-vahenditele?“ küsis Grace.

„Kas nõela kasutamisest piisab, et seda välja pakkuda?“ küsis Kitt omakorda.

„Ei,“ tunnistas Rebecca. „Aga nagu kõigi taoliste juhtumite puhul, leiad piisavalt kaua internetis traalides jõledaid üksikasju, millest keskmine inimene lugesidagi ei taha. Enne meie kõnet uurisin pisut, kas leian midagi, ja punased märgid polnud juhuslikus kohas. Need asetsevad täpselt kägiveenil.“

„On see halb?“ küsis Grace. „Pean tunnistama, et see ei kõla hästi, aga samas, ükski asi, mis sisaldab sõna „veen“, ei kõla hästi, kas te ei arva ...“

„Grace ...“

„Vabandust, ma ei tahtnud katkestada. Olen väsinud.“

Rebecca naeratas. Kitt pakkus mõttes, et Grace'i tembutamine oli sellele, millega iganes õde öise vahetuse ajal rinda pistma pidi, teretunud lõbusaks vahelduseks. Kuigi abi võis mõnikord kannatuse proovile panna, ei oleks Kitt mingi hinna eest õega kohti vahetanud. Tema käest kuulnud lugudest piisas enam kui küll.

„Hea tapjale, halb ohvrile,“ kostis Rebecca. „Kägiveenid on kaelas peamised veenid. Kui tapjal meditsiiniharidust pole, siis on ta põhjalikku uurimistööd teinud. Ta on täpselt kindlaks teinud, kustkohast verd võtta. See pole juhuslik. Samas tähendavad märgid, et tapja pole professionaal ja on verd võttes asja ära käkkinud, või siis – mis on veelgi hullem – teadis ta väga täpselt, mida teeb, ja jättis märgid ohvri kehale nimelt.“

„Uksele joonistatud sümbolit arvestades võib tegu olla viimasega,“ lausus Kitt. „Ta paistab tahtvat jätta selget märki selle kohta, et tegemist on ühe ja sama toimepanijaga. Nii et sellest on algatuseks palju abi, aitäh sulle.“

„See on lihtsalt teooria,“ vastas Rebecca.

„Uurimise selles staadiumis, kui tõendeid on alles vähe, on kõik teooria,“ tähendas Kitt. „Torkab sulle pähe ehk veel midagi, mis võiks need märgid jätnud olla?“

„Noh, nõelateemale on variatsioone,“ selgitas Rebecca. „Selle põhjal otsustades, kuidas haava meedias kirjeldatakse, kõlab nii, et relv oli pikk ja peenike. Ehk siis taoline, nagu kasutatakse naha õmblemisel, või ehk isegi akupunktuuri nõel.“

„Kas nõelravis kasutatavad nõelad pole mitte liiga peenikesed, et märki maha jätta?“ uuris Kitt.

Rebecca raputas pead. „Kui inimene märki jätta ei taha ja teab, mida teeb, siis seda ei jää ka. Aga akupunktuuris kasutatavad nõelad on sellegipoolest teravad ja tungivad kergelt ihhu. Kui on soov nähtavat vigastust tekitada, siis on see võimalik.“

„Aga kõige lihtsam moodus see poleks?“ küsis Grace.

„Arvatavasti mitte,“ tunnistas Rebecca. „Vast on tõenäolisem mõni pikk ja peenike tööriist, või siis midagi jäänoa- või isegi kebabivardalaadset, kuigi kui tapja meditsiinivahendi asemel niisugust relva oleks kasutanud, näeks kuritööpaik välja jõledam kui „Marukoerte“ lõpustseen.“

„Ma ei tea täpselt, millised kuriteopaigad välja nägid,“ ütles Kitt.

„Aga nahatöödeks mõeldud õmblusnõela või jäänuga on vahele jäämata ju igatahes lihtsam kätte saada kui mõnda meditsiinilist abivahendit?“ küsis Grace.

„Kõik sõltub sellest, kas tapjal on meditsiinitaust või ligipääs meditsiinivahenditele,“ vastas Rebecca.

„Sellest oli palju abi, aitäh, Becca,“ ütles Kitt õe räägitud üles märkides. Omalt poolt lisas ta nimekirja raamatute

kõitmisel kasutatava naaskli. Ta kahtles, kas vestluspartnerid seda viimast tõenäoliseks relvaks peaksid, aga see oli pikk, peenike ja terav, mistõttu ei tohtinud seda Kitti arvates nimekirjast välja jätta.

„Pole probleemi. Aga kas ma nõu tohin anda? Ära emale ütle, et sa selle juhtumi kallal töötad, eks? Ta muretseb sinu pärast juba niigi ja kui arvestada, et esimene mõrv toimus nende kodust vähem kui viie miili kaugusel Boros, on kogu see lugu juba niigi pisut liiga kodulähedane.“

„Jätan meelde,“ lubas Kitt. „Ma saan nende reaktsioonist aru. Kuna teine mõrv toimus Scarborough's ja kolmas Maltonis, vaatavad kõik Yorkis juba niigi närviliselt üle öla. Tobe muidugi, arvestades, et ukse märgistamine hoiatab ohvreid ette. Nüüd, kus me teame, mida need märgid tähendavad, on ebatõenäoline, et see kellelegi üllatusena tuleks. Emale räägin kindlasti pärast seda, kui olen tapja edukalt kinni võtnud.“

„Tagasihoidlik nagu alati,“ naeratas Rebecca, kuid tõsines siis. „Üks mu Facebooki tuttav tundis esimest ohvrit. Boro pole just kõige turvalisem paik, aga ma ei tea, et midagi niisugust seal kunagi varem juhtunud oleks.“

„Eks ole,“ sõnas Kitt üht välja prinditud uudist võttes. „Anna Hayes, ainult kolmekümne seitsme aastane. Juhatas kohalikku nõidade seltskonda – see oli tema seos salateadustega. Ka teistel ohvritel on sellega seos – see on tapja *modus operandi*. Nagu ma aru saan, sai politsei märgist Anna ukstel teada alles pärast teist mõrva, sest ohver pesi selle maha.“

„Ilmselt arvas ta, et tegu on vaid spreivärvipudeliga kohaliku jõnglasega,“ pakkus Rebecca. „Vähemalt mina oleksin küll seda arvanud. Ma poleks tulnudki selle peale, et see on märk, et sari-mõrvar on mind välja valinud, ja isegi kui niisugusest asjast kui kahtlasest teada anda, pole politseil ressursse, et vandalismiaktiga tegeleda.“

Grace vangutas pead. „Kohutav mõeldagi, kas pole? Et puhtusearmastus võib sulle või kellelegi teisele elu maksmata minna? Oleks märk esimese ohvri tapmise ajal alles ukseks olnud, oleks politsei saanud üldsust teavitada, ja kui märk teisele ukseks ilmus, oleks teine ohver juba teadnud, et peab ametivõimudega ühendust võtma.“

„Siiani on tapjal vedanud,“ märkis Kitt. „Aga ma loodan sellele lõpu teha.“

„Noh, su saavutuste loend on korralik,“ tähendas Rebecca. „Aga ole ettevaatlik, eks? See tapja, kes iganes ta ka pole, võtab oma meetoditega kõhedaks – ja kujutan ette, et ka olemusega.“

„Ära muretse,“ kostis Kitt. „Ma olen ettevaatlik.“

Sellega jätsid Kitt ja Rebecca hüvasti ning Kitt sulges arvuti, enne kui Grace'i poole vaatas.

„Ma arvan, et tänaseks aitab. Tegin nimekirja kõigist pikkadest peene teraga riistadest, mis pähe tulid ...“

Teda katkestas Grace'i itsitamine.

„Jumala eest, kas Evie saatis oma vaimu su peale või mis?“ Kitti parim sõbranna Evie ei lasknud vähimalgi kahemõttelisusel kahe silma vahelt läbi lipsata. Viimasel paaril aastal oli Grace üha rohkem aega tema seltsis veetnud ja oli selgeid märke, et Evie maitsetu huumorimeel hakkas talle mõju avaldama. „Lõpeta nilbitsemine, eks ole?“

„Ilma nilbitsemata pole nii lõbus, aga hea küll.“

„Anname endast parima, et homme veel mõtteid nimekirja lisada. Peame selles suhtes, mis võis ohvrite kaelale märgid jätta, avatud meelega olema. Siis võime kokku panna kahtlusaluste nimekirja, inimesed, kellel on võimalik ligipääs sellistele vahenditele ...“

„Mida? Mis on?“ küsis Grace, järgides Kitti pilku, kui see laual lebavale ajaleheväljalõigete hunnikule langes.

Kitt pani käe ühele artiklile, mille päises oli suur foto politseilindiga piiratud kuriteopaigast ühel Scarborough' kõrvaltänaval. „See mees siin. Musta T-särgiga, telefon käes. Ma olen teda veel kusagil näinud. On sul väljalõikeid Maltoni ja Middlesbrough' kuriteopaikadest?“

Grace sobras paberihunnikus, noppides sealt välja vajalikud artiklid. Kitt uuris kumbagi hoolikalt. „Jah, näed, siin ta jälle on,“ ulatas ta Middlesbrough' artikli tagasi. „Ja siin. See tüüp on iga kord kohal olnud ja pildistanud, võib-olla isegi filminud.“

„Äkki on ta lihtsalt mõni kohaliku lehe reporter?“ pakkus Grace.

„Ei, seda ma ei arva,“ vastas Kitt. „Telefoniga tehtud fotod pole tavaliselt nii hea resolutsiooniga, et ajalehte kõlbaksid, isegi kui need ainult netti postitatakse. Võib-olla kasutatakse niisugust fotot siis, kui selle teinud inimene juhtus kohal olema ja nemad mitte, aga ametlikul ajakirjanikul, kes saadetakse kuriteopaika ülevaadet tegema, on parem varustus.“

„Arvestades enamikus toimetustes tehtavaid kärpeid, pole ma selles küll kindel, aga eksisteerib võimalus, et sul on õigus, ja praegu ei saa me ühtki juhtlõnga kõrvale jätta,“ lausus Grace. „Kui ta ka on ajakirjanik, siis igatahes on ta pisut kahtlane. Kuriteopaikade omavahelist kaugust arvestades on ebatõenäoline, et tegemist on juhusliku möödakäijaga.“

„Väga ebatõenäoline,“ nõustus Kitt, uurides meest fotol terasemalt. Mees oli kasvu poolest teistest üle, kõrva taha lükatud pikkade helepruunide juustega. „Kui sa minu arvamust teada tahad, siis leidsime just oma esimese kahtlusaluse.“